

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

List 17.

V četrtek 28. maliga travna 1853.

Tečaj VI.

Otrokova juterna Otrokova večerna pesem.

(po napavu: »Lepo jutro jec v Drobotnicah 1851.)

Šla je črna noč,
Dala božja moč
Beli dan je spet;
Vnovič oživim,
In se veselim
Lepih mladih let.

Hvale polno se
Zbudi serčice,
Čast Bogu zapoj;
Skerb je imel za mé,
Varval me do dne
Dobri Oče moj.

Bogu se zročim,
Njemu naj živim,
Njemu vseč naj bom.

Jezu se dam,
Naj uči me sam
Najti večni dom.

Mati usmiljena!
Svetih množica!
Zame prosi še;
Zvesti angel moj!
Mi na strani stoj.
Skerbno vari me.

Srečno je končan
Spet ta božji dan,
Vse počivat gré;
Ko je noč okrog,
Sam, o ljubi Bog!
Čuješ ti za mé.

Preden zdaj zaspim,
K tebi glas spustim,
Molim te, Gospod!
Serčno hvalim te,
Ker si varval me,
Dosti dal dobrot.

Spet naj tvoja moč
Varva me to noč,
Dobri Oče moj!
Ljubi Jezus! daj
Blagor svoj mi zdaj,
Glej otrok sim tvoj!

Mati usmiljena,
Svetih množica,
Zame prosi še!
Zvesti angel moj,
Mi na strani stoj,
Skerbno vari me!

P. II.

Pisma gospod Kociančiča, misionarja v Hartumu.

V.

Maria!

Osmiga kozoperska sim si roko zlomil. Spremil sim nekiga gospoda, ino ko jo nazaj mahnem, se mi jermen per sedlu omeči, sedlo se zasuka, ino Janez, kakor je dolg in širok, na tla. To sim gledal! Berž skočim pokoncu. Konja za berzdo deržim, pa se ne vem, de je leva preč. Zdaj zaupno po turban sežem, kar vidim, de opleta. Konj mi začne ritati, ko ima sedlo pod trebuham. Pa terdo ga deržim za berzdo. Ko se tako en čas sučeva, zaupijem nad nekim arabcam, mi priti pomagat. Ta se pa še obotavlja, de ga moram resnobiš opominjati. Zdaj pride, sedlo popraviva, ino jaz jo peš domu udarim. Zmiraj z desno levo odlomljeno vlečem, de mi kosti preveč ne škripljejo, ino si tako serce tolažim, desiravno sim se prednika prečastitiga gospoda apostolskiga namestnika po malim hal. Bolela me pa prav nič ni. Od začetka mi zdaj černo, zdaj belo pred očmi miglja; ko pa

na pol pota pridem, se je tudi ta strah zgubil. Konja za berzdo primem, možu, ko mi je pomagal, neke krajcarje podarim, ino jo prosto, ko bi bil v lotrii zadel, domu pokam. Sredi pota me dojde neki možak, ki je v nasi službi. Berz teci, pravim, po gospod zdravnika, de mi pride roko ogledat in jo v dilice dene. Ta jo dersne, pa še poprej, desiravno mu nisim rekel, v hišo stopi in zaupije: »Hanna si je roko zlomil«, in steče. Berz mi hlapeci na proti pertečejo ino upijejo; mislijo, zdaj je že vun z mano. Pa ko me od deleč vidijo, tako prosto konja peljati, mi pa še verjeti niso hotli. Vsaki hoče roko ogledovati. Tako pridem na naše dvoriše, tukaj pa eden bolj ko drugi z glavo miga in žaluje; jaz se jim pa smejam ino sam sebi ino njim serčnost delam, ino sicer tako, de se domači dvomiti začnejo: Ko si jo bi bil zlomil, se bi drugači deržal. Spahnil si jo je. No, pravim, le malo počakajte, de zdravnik pride, ino gori in doli po stanici hodim. Zdaj pride željno perčakovani; ravno je pol šestih odbila. S pobitim obrazam skozi vrata pokuka. Jaz pa berž, pozdravivši ga, rečem: Gospod dohtar Penne! prosim vas, de mi tole zlomljeno roko malo povijete. Ni vedil, kaj bi bil na to odgovoril. Morde pa ni taka sila? Le pogledjte! Komaj rokav zaviham, se je prepričal, de je kost preč. Ino ko se je ta novica, de sim si jaz roko zlomil, hitro po mestu razširila, jih že z gospod dohtarjem cela množica evropejcov perteče. Persel je sardinski oskerbnik, dva francoza, en lah, dva turka ino vojaški ranocelnik ino še drugi gospodje. Zdaj mi začnejo roko vleči, de vse hersti: jaz se pa vedno pogovarjam ino posmehujem, desiravno je serce pokalo. Kmalo jo vravnajo. Vsaki mi hoče streči: eden platno terga, drugi kafro in vinski cvet meša, tretji dilice reže, četerti poveje dela. Zdaj je bila roka povezana, ino jaz sim obsojen. pestovati jo: kar mi pade v misel, de bi utegnili gosp., ki so zunej mesta na barki per delavcih, to pergodbo morde popačeno slišati. Berž nekiga gospoda zaupno prosim, k gospod namestniku se podati ino počasu besedo vpeljati. Kaj pa hočem reči? pravi po francosko gospod zdravniku: je li roka resnično zlomljena? Kaj pa de je: pa se ni treba nič bati. Ta gospod jo odrine, ino drugi me tolažijo, de bo kmalo dobro. Jaz se pa tako brezskerbno vedem, ko de bi mi nič ne bilo. To vse potolaži. Zdaj pride poslanec od gospoda ino pové, kako jo je vpeljal ino vodil, de, pravi, Janez je s konja padel, pa se ni veliko poškodeval, samo roko si je zlomil. Kaj pravite, roko si je Janez zlomil! Kaj to ni dosti! Ino pravite: Samo roko si je zlomil! Precej so hotli domu priti, desiravno je že pozno bilo: pa jih potolaži, de je polno gospodov

ino turkov per meni, ki mi strežejo. To jih potolaži. Pa vender, kakor mi je g. Trabant povedal, ki jim je bil per delavcih v tovaršii, celo noč niso nič spali, so se vlegli, pa zopet vstali in se pogovarjali. Komaj se jutro napoči, so že na nogah in doma. Jaz se ravno perpravljam, nekaj pisati: v desni imam pero, in levo v ruti, ko v hišo stopijo. Na, zdaj bo pa vse zastalo! Ko me pa tako moškiga vidijo, mi prav nič ne očitajo. Tako nisim nič zamudil, vedno sim vse rajtenge pisal, denarnico vladal, in z eno samo roko okoli 3000 gold. izdal. Grozno sim imel ta čas opraviti. Pervo sim mogel za gospoda misionarja Pedemonteta in Zarata, ki sta domu poklicana, skerbeti, de sta si živez za popotvanje perpravila. Ker tukaj ni gostivnic na poti, mora človek kruha, masla, soli, olja, jesiha, moke, kuhinjsko orodje, vse vse, kar je potrebniga seboj vlačiti. Preden se vse to skupej spravi, to je križ in koliko stroškov! Potem jo bo častiti gospod misionar Angelo na belo reko udaril. Tudi ta vsiga živeza, zunaj mesa in vode, sabo potrebuje. Za druge gospode misionarje z gospodam namestnikam, pa le reči ne smem, koliko je potrebniga: obleke, živeza, hlapcov, bark, brodnikov in brez števila drugih reči. Vse to preskerbeti je bilo Janezu zročeno. On je denarničar, je veliki oskerbnik misionarski. Več ko 8000 gold. so vse te perprave potrebovale. Vidite, de pol ure ni bilo mogoče v miru biti. To je vzrok, de tako dolgo nisim odgovoril. Perviga grudna se mi je serce še le nekoliko ohladilo, ko so jo gospod namestnik, gospod Dovjak, Možgan in Trabant odrinili. Pa de Vam še od svoje roke povem, tako se je hitela zdraviti, de sim že o tednu brez vse tezave po opravilih hodil, ob mescu je bila pa že popolnoma dobra, ino zdaj zopet jaham. Berž ko imam kaj zunaj mesta v pušavi ali na beli reki opraviti, jo tako zaprašim, de mi pesek čez glavo leti. Ko bi od delavcov do delavcov peš mogel hoditi, stokrat v pesku, prahu in vetru opesam. Tako pa gre, ko veter, ker se pasti nič več ne bojim. Če pa padem, ne vem, kaj bo. Vselej jermenje sam poskusim ino pertegnem. — Ravno se spomnim, de vprašate, kdo nam kuha ino koga nam kuhajo. Kuha nam oglasto čern možak, pogrinjajo nam pa zamorčiki. V začetku se mi je kaj čudno zdelo: zmirej sim mislil, de gre černota od njih černih koz. Ali to ni res: ino zdaj sim se tako navadil, de bi se morebiti nad belimi čudil. Samo možaki so v naši hiši. Kuhajo nam pa, kar per vas: smo jih že nekoliko naučili, se ve de gre bolj okretno in ne tako snažno, pa bo že. Tudi zelenjave, posebno solate, retkvice in pese je trdljivi vertnar, ki so ga gospod namestnik z Dunaja sabo vzeli, nekoliko preskerbel. Pa se mora grozno truditi in skerbno delati, ker je tako vroče. Le za perilo nam gre terdo: dostikrat iz perila bolj umazano pride, ko v perilo damo. Nasim peričnikam je vse belo, ko so sami čerai ko žuzek. Tudi s šivanjem in pletenjem ni skorej nič opraviti. Sej si lahko mislite: popustite za poskušnjo saj za en mesec vse ženske opravila, naj Vam možaki pletejo, šivajo, perejo, kuhajo in perpravljajo, bote narobe svet imeli. Taka je per nas in ne dosti bolji. Pa homo že s poterpljenjem nekoliko svet preobrnili, počasu se bodo tudi možaki opilili in snažniši ravnali. To je začetik. Tudi vprašate, kakšin jezik govorimo. Vse in nobeniga. Tu so francozi, lahi, nemci, slovinci, turki, anglezi, arabci; potem pa zamorski jeziki, kterih je morebiti več ko sto in sto razlik. Po navadi pa po slovensko, nemško,

laško, francosko in arabsko govorimo, kdor zna. Tisti pa, ki gredo na belo reko med terde zamorce, se morajo jezika tistiga rodu naučiti, kamor gredo. Naši gospodje so se zdaj med rod „Bari“ podali. . . .

VI.

Preljubi Peter!

Silno me je veselilo, de si tako hvaležin, de še v daljne dežele, še celo čez morje pismice pošlješ ino me prav serčno zagotoviš, de se mojih naukov spomniš. Le terdno jih v sercu ohrani, de boš per vsaki perložnosti po njih ravnal. Tako boš nebeskimu Očetu dopadel in svojim staršem veliko veselje naredil. Z veseljem Te bom obiskal, ko domu pridem. — Vedno si misli, Bog Te vidi, desiravno ga ne vidiš. Ta misel Te bo greha varovala, ako Te tudi noben človek ne vidi. Misli si pa tudi, de Tvoj angelčik varh vedno per Tebi cuje. O! kako bi on mogel žalostin biti, ako bi Ti svoj obraz od njega obrnil ino njegovih dobrih svetov ne poslušal. Tega nikar ne stori, de bi Te on pred obličjem Božjim tožiti mogel. Vari se slabih tovaršev in pajdasev, de ne bodeš enkrat obžaloval, ko bo prepozno. Vari se pa tudi lenobe in pohajkvanja, le pridno delaj. Peter! preljubi Peter! nič se ne sramuj delati. Kdor dela, polnuje Božje povelje: V potu svojiga obraza si boš kruh služil. Ali spoznaš to? Pa ni zadosti, de samo delamo. Peter! če od jutra do terde tame neprenehama delaš, zraven pa Boga pozabiš, je prazin Tvoj trud, prazin Tvoj pot. Pervi je Bog, drugi bližinj, in tretji si še le Ti. To dobro premisli in s svojim trdam skleni: potem se Ti nič ni treba bati. Bog bo vedno s Teboj! Sreča per Tebi ostane, in mir bo v Tvojim sercu, če Te tudi nadloge zadenejo. Vsaki dan z Bogam začni, in tudi podnevi večkrat vanj misli, posebno ko imaš toliko perložnost. Vsaki letni čas Te kaj opomni; vsaka rožica Ti vsigamogočnost Božjo oznanuje. Glej, zima Te opomni, de bo tudi naše življenje čez malo časa per kraju, de bomo pa zopet vstali in naše vstajenje bo spomladi podobno. Kdo je zares bolj srečin, kakor si Ti? Spomni se pa tudi večkrat mene in perporoči me v svoji molitvi Bogu in Devici Marii, de bi zdravje ino serčnost ohranil, vse voljno prestati in poterpeti, de bi obilen sad moj trud pernesel. Moli za vse uboge zamorčike, de bi jim Bog luč vere dodelil in njih serca našim besedam odperl. Potem bom tudi jaz kakor dozday vedno za Te molil in tudi Tvoje černe bratce opominjal, za vse, tudi za Tvoje preljube starše moliti. Peter! Ti si me od hiše odpeljal, in kdo me bo domu perpeljal? Nar dalje si me Ti spremil. Bog Ti poverni! Blagoslovim Te v duhu v imenu Boga Očeta in Sina in svetiga Duha. Mir s Tabo!

Strašna smert pijanca.

Koliko nesreče pijanost, zlasti pa nezmerna žganjepija po svetu napravlja! Koliko ljudi, koliko družin, koliko sosesk, še cele dežele dela nesrečne ne le na telesu, ampak tudi na duši, ne le časno, ampak tudi večno! Kervave solze mora človek točiti, ako premišluje, kako se ta nesrečna pregreha po Slovenskim vedno bolj razširja in dan na dan navadnejji prihaja, ne le po mestih, ampak tudi po vaseh in selih. Pač je želeti, de bi se duhovska in deželska gosposka združile, strupeno žganjarijo ustaviti in, kolikor mogoče, zatreti. Naslednja resnična prigodba naj pijancam v svar in strah pokaže, kam pijanost človeka pripeljati zamore.

V neki vasi na Gorenškem jo živel M. S., lep mlad korenjak. Starši ga mende niso kaj preskerbno gojili (redili), ker so bili sami dosti zanikerni, de so si po svoji nemarnosti hišo in vso drugo posest napravili. Otroci takih staršev so večidel vlačugarji in potepuhi, in ravno tako tudi naš M. S. ni v domačem kraju sterpel. Desiravno bi si bil lahko doma kruha prislužil, se je vender le raji jel po svetu potepati. Pametni ljudje po svetu dosti lepiga vidijo in se nauče; neumni poredneži pa si le strupa naberó. Tako je tudi M. S. dosti dobriga in tudi marsikaj slabiga po svetu vidil, pa zapomnil in obdržal si je bil le slabo. Še bolj popačen in razvajen pride domu, kakor je od doma šel. Zlasti pa se je bil pijančevanja privadil. Karkoli je zaslužil, vse je moglo po gerlu iti, kadar si ni mogel pošteno kej prislužiti, si je tudi drugač znal pomagati. Pa dolgo spet ne ostane doma. Jeli so za Savo železnico delati, in kmalo jo tje pobriše, misleč, de bo tam lahko delo, veliko plačilo in dobro življenje. Razujzdano in nezumno, kakor je bil navajen, je tudi tukaj živel. — Bog pa ga je hotel posvariti in ga na bolji pot pripeljati: pošlje mu toraj terpljenje in nadloge. Skala se uterga, nanj prileti in mu stopali na nogah sterc. V bolnišnico ga prenesó in mu obe nogi pri členkih odrežejo. Pač je imel zdaj čas in vzrok, svoje dozdanje življenje premisljevati in se pokoriti. Bog vé! kako lepe in terdne sklepe je delal in se jih je tudi držal, dokler jih ni mogel prelomiti. Pijanec se preoberne, kadar se prekucne, pravi pregovor. — Ko se mu rane zacelijo, mu naredo lesene nožice in mu jih na kolena privežejo, de je ob berglah lahko hodil. Desiravno je delo umel, ki bi ga bilo pošteno redilo, ko bi bil kolikaj pridin in varčin, vender ni mogel doma ostati. Šel je spet z mavho na rami križem-svet s trebuhom za kruham. Pa gotovo vselej, kadar si je bil kaj naprosil, je bila njegova prva skerb, vse na žganju zapiti.

Bog je dolgo odlašal in mu zanašal, pa njegova roka, akoravno počasna, je vender gotova. Umerje mu mati. Komaj teden po njeni smerti pride, M. S., že spet mavho na ramo obesi in gre v bližnjo vas. Dobri ljudje ga obilno obdare, ali vse v tisti vasi zapije. Pijan se grozi in preklinja več svojih dobrotnikov. Z velicim trudam prileze še tisti večer po svojih lesenih nogah domu; pa ni bil še sit. Vzame nekaj sočivja, ki si ga je bil poprej naprosil in jo maha z njim naravnost v kerémo. Kerémar si ni dosti vesti delal, je vzel sočivje in pijanemu M. S. žganje na mizo nosil, dokler ga je kaj vanj moglo. Potem v temni noči sam domu tava; pa na sredo vasi pridši omaga, se zverne in na cesti obleži. Kmaló potem nekdo s težkim vozom po cesti privozi in, nekaj črniga na cesti viditi, konje ustavi. Ko bolj natanko pogleduje in vidi, de je človek, bližnje sosede pokliče, in ti ga nesó v bližnjo bajto, v kateri je stanoval. Položé ga v veži na tla, de ni imel kam pasti. Drugo jutro pa ga najdejo mrtviga ležati in okoli njega veliko lužo. Žganje ga je bilo zadušilo in Bog ga je bil nepripravljeniga k sodbi poklical; kakor je živel, tako je tudi umerl! Ni čuda, de je bilo vsih, ki so ga vidili, strah in groza. De bi si bili pač tudi njegovo žalostno smert globoko v serce in spomin vtisnili in de bi se pač nesrečniga žganja kot smertniga strupa varovali! „Pijanci božjiga kraljestva ne bodo posedli“, pravi sveto pismo. (I. Kor. 6, 10.)

Bogoslovec.

Velikiga travna Marije prečiste Dvice slovesnost.

Ne v starih, ampak v naših časih, v lepih bukvah beremo, kako je pobožnost do Marije serca vernih kristianov vnela, de so mesca vel. travna vsih 31 dni posebno slovesnost začeli Marii prečisti Devici, naši ljubeznjivi in usmiljeni materi, skazovati. To je sveta in pobožna misel, de mi vse premalo Marijo častimo, le premalo na pomoč kličemo, le preslabo njene godove in praznike obhajamo, le premalo njene svete čednosti in lepe zglede posnemamo, le premalo otročje zaupanje v Marijo Kraljico nebes in zemlje imamo: ta sveta misel je vpervič na Laškem v Rimu, poglavitnim mestu vsiga kersanstva, in iz Rima po Neapolitanskim in družih laških deželah in mestih in tudi še na Francoskim v sercih pravovernih kristianov lepi sad obrodila, de so sklenili, skoz en celi mesec vsak dan Marijo s kakšnim prostovoljnim dobrim delam: s postam, milodaram, obiskovanjem bolnikov, molitevjo svetiga roženkranca, obiskovanjem in premisljevanjem svetiga križeviga pota, počescajem svetiga Rešnjiga Telesa i. t. d. očitno, ali na tihim, doma, ali v kaki cerkvi počastiti in Marii iz hvalezniga serca dar opraviti. — Kakor se vse prerodi in pomladi, ko prijetna pomlad persije in se nam prijazno nasmehlja, tako, so rekli ti zvesti prijatli Materie Božje, se spodobi, de bi se tudi grešni kristian v duhu prerodil, in kakor modra vijolica, ali kakor cveteča in dušeča roža svoji ljubeznjivi Materi Marii otročje nedolžno in sveto veselje skazal. — Izvolili so si v ta sveti namen nar lepši in nar bolj prijazni mesec celiga leta, mesec vel. travna in zato se tudi ta slovesnost imenuje „Slovesnost Marije velikiga travna“. — V pričo svetiga Očeta se je ta slovesnost Marii v čast v Rimu perčela: pa ne le dekle in ubogi hlapci, ampak imenitni pobožni mladenči in bogate divice, pohlevne gospe in visoke časti vredni gospodje, mašniki in mnih, knezi in poglavarji so se zavezali in obljubili vsih 31 dni velikign travna, vsak dan Marii v čast v resnici kaj dobriga še posebej storiti; niso pa navadnih opravil svojiga stanu opustili, in tudi ne meje kersanskiga duha s prenapeto prisiljeno pobožnostjo prestopili. —

Sv. Oče Pij VII. so to slovesnost z veseljem v listu 21. sušca 1815 poterdili in vernim kristianam obilne odpustike milostljivo podelili rekoč:

„Vsi verni kristiani, kateri očitno, ali na tihim vsih 31 dni imenovaniga mesca v kakšni cerkvi, ali doma (kakor bolniki in stari ljudje) Mario s kakšnim dobrim kersanskim delam počastijo, bodo odpustikov za vsak dan velikiga travna za 300 dni deležni, tisti dan pa tega mesca, ko bodo zakrament svete pokore in presvetiga Rešnjiga Telesa s pobožnim sercam prejeli, bodo velikiga, ali popolnoma odpustika deležni, če bodo v ta sveti namen še za vse potrebe svete matere katoliške cerkve ponižno in goreče Boga prosili in molili“. (Vide II. Bd. Schmid Katechs. pag. 64.)

Obernem se še k vam, nedolžnim mladenčem in deklicam, ki ste čist vence Marije prečiste Dvice! in k vam vsim pobožnim kristianam, ki v vaših sercih še iskrica do Marije ni ugasnila, prosim vas, ako vam čas in perložnost perpusti, naložite si Marii v čast zraven navadnih molitev, ali zraven pohvaljeniga živiga svetiga Roženkranca, s katerim Marijo že na tihim ali očitno častite, vsak dan velikiga travna, še kakšno gori imenovanih do-

brih del; zakaj časi so hudi, meso je slabo, svet je hudoben, nevarnost in zapeljevanje je veliko, skrito, pa tudi očitno: le molite, in Marijo vedno častite!

F. M.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Ker imajo dekanati vsako leto kakor o koncu kozoperska tako tudi o koncu m. travna znesene zbirke za domače malo semenišče ali Alojzjeviše odrajtati, jih visokocastito škofijstvo opomni okrožniga pisma od 9. kozop., v katerim so bili gospodje dekani poklicani, si posebno prizadeti, da bi se zmanjšani dohodki zopet zmnožili. Priporočeno je gospod dekanam v to zadevajočo zapoved s. Tridentinskiga zbirališa (Sess. XXIII. de reform. Cap. 18.) prebrati in tudi duhovstvo tajište opomniti. — Per sv. križu na Trebanskim je nova šola napravljena in služba učenika, ki bo organist in cerkvenik ob enim, razpisana. Vstanovljena letna plača zneso 167 gold. Na Zatičinsko grajšino vravnane prošnje so do 10. vel. travna v prečastito škofijstvo oddati. — Od 10. prosenca 1853 velja nova c. k. naredba, da štola, ki zneso na leto pod 50 gold., novim fajmoštram ne bo vrajtana, in ne bo od njih plače odšipnjena.

© Prečastiti Ljubljanski škof bodo letas zakrament sv. birme v naslednjih krajih zunaj Ljubljane delili: 2. rožnika na Verhniki, 3. v Rovtah, 4. v Logatcu, 5. v Planini, 6. v Cirknici, 7. na Oblokah, 8. v Starim Tergu per Ložah, 26. v Loki, 27. v Železnikah, 28. v Selcah; 29. bodo cerkev per sv. Lenartu posvetil.

Prejeli smo od podpisaniga solarčka lično spisano pismice in v njem 4 gold. 17 kr., kar Komendski šoli in njenimu častitimu gospodu vodniku po več straneh čast dela.

Preljubi naši prijatli in prijateljice v Brašlovcah!

V serce ste se nam smilili, ko smo brati slišali, v kakšno nesrečo ste skozi ogin prišli. Odperli smo svoje šparovčike in vam majhno pomoč podarimo. Bog daj, da bi od drugih krajev in premožniših ljudi še več dobili! Zaupajte v Boga! Z Bogam!

Vaši prijatli in prijateljice

Janez Lah, Kovačev

v imenu součencov in součenk.

V Komendi 19. mal. travna 1853.

Iz Gorice 19. mal. travna 1853. Teržan. Enkrat sim vam že pisal, da se pri Paternolli-tu v Gorici tiska nova slovenska knjiga, ki ima naslov: Pridige in drugi slovenski spisi, ki jih je po svoji smerti zapustil Jožef Stibil, Ločniški dekan. — Dans pa vam morem že oznaniti, da so te bukve že gotove, in se pri imenovanim bukvar u tukej v Gorici, kakor tudi pri drugih bukvarjih zunej Gorice za 40 kraj. dobili. Po kratkim vvodu, v katerim izdatelj pové, kaj ga je napravilo, da te spise slovečiga moža na svitlo da, sledi še precej dolg popis življenja rajneiga Stibila, in potem nekaj popolnoma izdelanih, nekaj pa le nacertanih, v slovenskem, in sicer ipavskim narečju spisanih pridig in druga enakih sestavkov. Jaz menim, da ne samo tisti, ki so rajneiga osebnó ali po imenu poznali, ampak tudi drugi posebno duhovni gospodje, ki slovenske duše pasejo, bodo radi po teh bukvh segali in jih z veseljem in pridam prebirali. Od notrajne cene teh bukev nič ne pristavim, ker bode vsak bravec taj ložej sam čez njo sodil; ali to rečem, da lep papir in čist natis skoraj brez vse pomote, in pa nizka cena to novo delo vsakimu že samo od sebe priporoča.

Iz Hartuma se je naznanilo, da so častiti gospodje misionarji o novim letu v Dueru, ki je v deželi zamorcev „Bari“, peršli. Sporočilo se je tudi, da sta 25. grudna gospoda Trabant in Dovjak zbolela in da je 29. grudna gospod Knobleherja merzlica tako hudo imela, da so mogli obhajani biti. Gospoda Knobleher in Dovjak sta bila o novim letu že na nogah; gosp. Trabanta pa bolezen še ni zapustila. — Bog daj, da bi se vse srečno izšlo!

Darovi.

Za pogorele Braslovčane.

Gospod — r. 2 gold. — Dobrotnica v Ljubljani 2 gold. — Iz Loke 2 gold. 12 kraje. — Dobra duša 5 gold. — Gosp. J. P. 1 gold. — Gosp. L. L. 5 gold. — G. J. Krašna 30 kraje. — G. J. G. 1 gold. — Komendska šola 4 gold. 17 kraje. —

Cerkveno slovstvo.

II. del „sgodovinskiga katekizma, ali celiga kersansko-katoliškiga nauka v resničnih izgledih za cerkev, šolo in dom, s pomočjo nekterih slovenskih domorodcov“ po g. A. Janežiču poslovenjen, je ravno zdaj na svitlo peršel. Obseže na 21 polah kersansko ljubezin v zgledih ter razlago božjih in cerkvenih zapoved. Kar smo od I. dela rekli, velja tudi od tega; slehernimu, če tudi kje nemško delo ima, je silno koristin, in zlasti pripravin tudi za domače ali družinske bukve, s katerimi zamore gospodar družini veselje, kratek čas delati in premnogo dobriga storiti. Velja ta del 1 goldinar 12 kraje, sr. — Tudi III. del bo kmalo gotov, natiska se že 18. pola.

Slovstvo.

Ankündigung eines nächst zu veröffentlichenden *allgemeinen lateinisch-slawischen*, zugleich deutschen, französischen und italienischen, sowie auch eines *Universal- oder Weltalphabetes* mit Beigabe eines *Brevi Manu-Vorschlages* des slovenischen Alphabetes, und zweier später nachgetragenen *Rektifikation-tabellen* desselben als Probe von *Josef Poklukar*, Domkapitular an der Kathedrale zu Laibach und emerit. k. k. Professor der Theologie. Laibach 1851. Gr. 8. 42 Seit. mit 3 lithograph. Tabellen. — In Commission bei *Georg Lercher*, Buchhändler in Laibach. Preis 2 fl. C. M. Jede einzelne der 3 Tabellen, von denen nur noch wenige a parte vorhanden sind, à 30 kr. — Findet es den Beifall, und kommen dem Verfasser hinreichende Pränumerations-Erklärungen zu: so wird er in einer angemessenen Zeitfrist das *allgemeine Slawische*, (zugleich Deutsche, Französische und Italienische) in Verbindung mit dem *Universal- oder Weltalphabet* in einer General-Tabelle nachfolgen lassen. Der diessfällige Pränumerations-Preis wird auf 3 fl. C. M. festgesetzt, und die Frist zu diessfälligen Pränumerations-Erklärungen (die entweder an die *Georg Lercher'sche* Buchhandlung in Laibach oder auch an den Verfasser in portofreien Zuschriften geleitet werden wollen) bis Ende des laufenden Jahres 1853 erstreckt. — Zelet! je, naj bi učene društva to delo učeniga g. spisavca presodile, se Njegove velikoserčne misli: v abecedo, ktera je sredstvo duhovniga občenja med ljudstvi in narodi, EDINOST perpraviti, poprijete, in da bi, v tem ko sredstva telesniga občenja dan na dan vikši stopnjo popolnosti dosega, to sredstvo duhovniga občenja ne ostalo zanemarjeno.

Vredništvo.